

неговъ животъ. Живо си представи своето детинство, любимата си майка, зимнитъ празници. Ахъ, какъ чудно, колко хубаво бѣше онова време! Колко щастливо живѣха тѣ съ майка си и съ малкото си братче! Спомни си Йосифъ и своитъ първи стѣпки въ училище, първитъ книги, първитъ мечти. И изведнажъ всичко се промѣни! Любимото братче легна болно. Нищо не можа да го спаси; не помогнаха и безсъннитъ нощи на майката и брата... Смъртта го отнесе въ по-добъръ свѣтъ. Не го преживѣ дълго и майка му. Убитъ отъ скръбъ, Йосифъ тогава разбра, колко нетрайно е човѣшкото щастие и се отдаде на служба Богу. Отъ тогава 40 години...

Изведнажъ старецътъ трепна: чу се като далеченъ грѣмъ, който раздруса стаячката му.

— Боже мой! Паднала е лавина въ планината, извика той, и скочи уплашенъ.

Бързо почна да облича кожената дреха. Въ тази минута се почука на вратата и единъ гласъ искаше позволение да влѣзе.

— Вие вече се обличате, отецъ Йосифе, — каза младиятъ послушникъ. — Азъ дойдохъ само да попитамъ, колко души да взема съ себе си и кои кучета.

— Съ мене ще дойде Бари — отговори старецътъ — а не забравяйте да вземете лопати и всичко каквото трѣбва... азъ самъ ще дойда съ васъ.

Той бързо се облѣче и пѣргаво слѣзе на двора.

Тукъ се правѣха приготовления. Манастирскитъ слуги съ фенери, носилки, лопати и храна се приготвяха да трѣгнатъ. Всѣки водѣше по едно куче. Когато се яви Йосифъ, всички му се поклониха съ почитъ и единъ отъ тѣхъ отиде за Бари. Следъ една минута той се върна, като водѣше съ